

итѣ му кѣнтѣха. И той ги усѣти какѣ па-
аха въ обистрената вода като камѣни и
е давѣха въ дълбочинитѣ. Мина отвждѣ
ѣмѣ нивята, седна подѣ върбата, дето е
тлѣво, съ щърковото гнѣздо, опрѣ гърбѣ
ърху напуканата кора на приведеното дърво
тамѣ остана. Занизаха се дни, месеци, го-
ини.

Първата нощ нощува подѣ тежко наве-
енитѣ клони. Малкитѣ щърчета отѣ горньо-
о гнѣздо до кѣсна доба жумолѣха на тѣх-
ия пилешки езикѣ, като капки, кога падатѣ
ѣ утаенѣ вирѣ и му топѣха сърдцето. На
ругия день, когато роса ороси гнѣздото и
тѣнце окжпа черното му чело, той извади
гѣ кожената торба гждулката и потегли лж-
а по жицитѣ. Тогава щърчетата замѣлчаха.
рличани се зададоха съ коля, спираха се да
послушатѣ, потегляха надолу въ златната
лечина и се чудѣха отѣ кжде имѣ е до-
ѣлъ. А слѣпниятѣ нареждаше, но то не бѣ-
е пѣсень, а душа ожѣднѣла да види бѣлъ
енѣ.

Вечерѣта добрата шѣтачка баба Тиша му
несе въ пола порѣзаници, една прусурка и
лко жито съ захарче на прусурката отѣ
ощната задушница. Даде му да хапне, па
попита :

- Кжде ще легнешѣ?
- Тука ми е добре.